

ביום הראשון השבוע ביקר שר הביטחון **משה דיין**, בלהיית קצינים בכירים בצה"ל, ליד הכותל המערבי. הוא בא לשם בגלל תחביבו: ארכיאולוגיה. הוא סירר בעיקר ליד החפירות הארכיאולוגיות שקיימת הכותל. פתאום החלו להישמע צעקות: "יחי משה! עיניים שלי משה!" הקריאות נשמעו מפיה של אשה מבוגרת, ממוצא בוכרי, קהל ההתאסף סביבה, התעניין לפרש ההתרגשות: "מדוע את אהדת כל כך את שרה-היטחון?" שאלו. השיבה האשה בתמיחה: "איזה ביטחון שמיטחון? אני מדברת על הנכד שלי. אתם לא רואים? הרחמים הלבשו לו תפילין ליד הכותל. יחי משה שלי!"

● **השבוע הוכיח הרמטכ"ל**, רב-אלוף **חיים בר-לב**, כי הוא איש-צבא בכל דבר. איתריו: היה זה בעיתון העיתונאים שנערך באולם קולנוע תל-אביב. בעיתון שי אורגן על-ידי אגודת העיתונאים, מרכז ה-סברה שבמשרד ראש-הממשלה ועיריית תל-אביב, השתתף, מלבד הרמטכ"ל, גם ראש עיריית תל-אביב, **יהושע רבינוביץ'** ה-כנסה היתה חיונה, ומרוב קהל, הבלאגן היה גדול. מחוסר מקומות-ישיבה נאלצו רבים לעמוד. ואז הוכיח בר-לב תושגיה: "ערב טוב, במיוחד לאלה שאין להם מקומות ישיבה. אבל, אם אינני טועה, יש פה שלושה מקומות פנויים, ואפשר לשבת, אמר, בהצטרפו לעבר אחת השורות הראשונות. מש-ראה בר-לב כי אחד מהעומדים במעבר מה-ס, הוסיף בתוקף: "אדוני, לשבת — וזהו!"

הקהל קיבל את התקופות הצבאית של הרמטכ"ל בתשואות. ● בדבריו הדגיש בר-לב כי מאז שנת 1948 לא יזמו המצרים כל התקפה על יעד או כוח ישראלי. "אינני יודע מה עשה פרעה, אבל בתקופה המודרנית כל מה שהם עשו היו מיספר זעום של התקפות על יישובים חסרי-מגן-כימעט, כש-יחסי-הכוחות היו עצומים לטובתם." ●

בהמשך הערב הזמין המנחה **אלימור רב**, את ראש-עיריית תל-אביב, **יהושע רבינוביץ'** לבמה. "אני מזמין את ראש-העיר ה-צעיר ביותר במדינה!" הכריזו. ובעוד רבינוביץ', בן 57, מתרומם ממקומו, מיהר רם להוסיף: "הצעיר ביותר לפחות מבחינת הוותק בתפקיד." "לא נכון," צעק מישהו באולם. "רבינוביץ' ראש-עירייה בפועל כבר

סילבי קשת וציצה מנוסי מסבות קוקטייל

שנתיים, וחוזר מזה ראש-עיריית חיפה, **משה פלימן**, שבא במקומו של **אבא חושי** המנוח, צעיר ממנו בוותק!

האש

של

קול

שניהם חברים חשובים באותה מפלגה, מפלגת העבודה. אחד שר, השני ראש-עיריית שרה-החבורה **משה כרמל**, וראש-עיריית באר-שבע **אליהו נאווי**. השבוע תקף אחד מהם את חברו בתרופות רבה. היה זה בבמת-עצמאות שנערכה בבאר-שבע. אליהו נאווי האשים את משרד התחבורה, שכרמל עומד בראשו, כי הוא מפגר אחרי משרד ממשלה אחרים בבסיסו הנגב. "הפעולה ה-אחרונה של משרד התחבורה בבאר-שבע נעשתה לפני 15 שנה, כאשר הרכבת באה לנגב. באר-שבע זקוקה להרבה יותר כדי שתמלא את שליחותה!" כרמל החוויר, ובה-גיע תורו לנאום, ניסה להחזיר למארחו: "לא הייתי בטוח שהמעמד החגיגי הזה הוא המקום המתאים לדברי נאווי!" אמר בכעס. ●

השבוע התברר שגם שרה-פיתוח-והתיירות **משה קול**, היה לפחות פעם אחת

קל, מיסד חברת אמפא. הבן: **עודד גרוי דצקי**, ממנהלי אותה חברה. הם לקחו את ריכבם הפרטי והשתתפו אישית במיב-צע ההסעה המסורתית של אמפא-אמקור. סיכום המיבצע: הסעת 3000 חיילים. ● סוף-סוף הוא חזר אלינו. בלי אשה, אך עם מכונת. הזמר **בני ברמן** כמובן.

עודד מרץ

מדוע מנצחים הישראלים במלחמותיהם את הערבים? מדוע בכלל שקעה התרבות ה-ערבית במאות השנים האחרונות? על כך יש הרבה תיאוריות. אך משכנעת במיוחד התיאוריה שהושת-מעה השבוע, במסיבה דיפלומטית על-ידי האלוף **עזר וייצמן**, ראש אג"ם.

— לדעתו, זה הכל עניין של ריבוי נשים.

אם לערבי יש מרץ מיותר, הוא יכול לשאת אשה שנייה, שלישית, רביעית. מכיוון שהגרושין קלים, הוא יכול גם לשאת אשה חמישית, שישית, שביעית.

כמה שיש לו מרץ. ואת כל המרץ שלו הוא מוציא בדרך זו.

— אבל אדם אירופי, מה הוא יכול לעשות? יש לו אשה אחת. אם היא נמאסת עליו, אין ברירה. מצטבר אצלו מרץ. למרץ הזה אין מוצא.

אז הוא מתחיל להשקיע את ה-מרץ הזה במחקרי מדע, ובתיאוריות מאתמטיות, ובפיתוח טכנולוגי. והוא מתקדם ומתקדם. בעוד שהערבי נשאר תקוע במקומו.

— גורלם של היהודים יכול היה להיות כגורל הערבים, לולא רבי גרשום.

לפני אלף שנה, אסר רבי גרשום על היהודים לשאת יותר מאשה אחת. אז ליהודים יש מרץ מיותר. וגם לישראלים, כמובן. לכן הם מנצחים במלחמות, ובי-כל שאר השטחים.

שנה-וחצי הוא הסתובב בגולה. בארצות הברית. הוא הופיע שם בפני סטודנטים אמריקאים ובפני ישראלים שהוהים באר-ה"ב. עכשיו, משחרו, הוא משתדל להת-רגל שוב לקהל הישראלי. לכן מופיע בני-כעת במצעד עומר כייאס ביפו... בעי-קר בפני תיירים.

פסוקי השבוע

● **הרמטכ"ל**, **רבי-אלוף חיים בר-לב**: "במקום הפסקת-אש יש לנו אש וקצת הפסקות".

● **הנ"ל**, **על יחסי-הכוחות בין ישראל והערבים**: "לא חשוב אם אתה קצת מיליונים או הרבה מיליונים. חשוב איזה מיליונים".

● **דיפלומט מערבי אדמוני**, **כי פי שצופט**, **בניו-יורק טיימס**: "בין גולדה מאיר ועבד-אל-נאצר, אין לנו סיכוי (להשיג שלום)".

● **החרוז דידי מנוסי**: "יותר טוב שלום כפוי ממלחמה כפואה".

● **לייבלה ווייספיטש**, **מראשי נטורי קרתא**, **על ההבדל בין ה-ציונות והנצרות**: "הנצרות עשתה ביונם עם יהודי אחד. הציונות עושה ביו-נס עם מיליוני יהודים".

בחייה תחת אש חיה. "היה זה לפני מלחמת ששת-הימים," סיפר קול. "כל בוקר כשהייתי נכנס לאמבטיה להתגלה, היה נועץ בי ליגר יונר ירדני את עיניו, ודורך לעומתי את נישקו. פעם אחת, המשך השר בהתרגשות, "אף שלח כדור לעומתי, אלא שהוא פגע לא בקיר ביתי, בקומה הרביעית, אלא בקומה מעלי, הקומה החמישית, ולמרבה המזל איש לא נגע." מששמע זאת סגן יושב-ראש מרכז הליע, **ד"ר חיים טייכמן**, הכריז: "זה בניגוד לכל כללי מישחקי המילחמה! אנחנו יודעים שבקומה החמי-שית מיידים רק אבנים!" בהתכתנו, כמובן, לקומה החמישית בועד הפועל. ●

עד כמה היה הרב **אריה לוי** המנוח, רבם של האסירים, מסור לתלמידיו, סיפר השבוע במועצת תנועת החרות השר **מנחם בגין**. את צואתו, סיפר בגין, החל הרב לויין כותב עוד לפני 30 שנה, ומדי פעם מתקן בה פרק זה או אחר. עם מותו, כשנפתחה צואתו, נתגלה כי אחד הפרקים בה קבע: "אם אסתלק, יש לשמור ששכר-הלימוד המגיע לי יינתן להבטחת מים ל-הרוחית צימאונם של תינוקות דבית-רבין." התברר לפותמי הצהאה כי לפני 30 שנה הייתה אספקת המים בירושלים כרוכה ב-קשיים רבים, והיה קשה לדאוג לכך ש-הילדים לא יישארו צמאים. לכן ביקש הרב לויין להבטיח בצואתו כי משכורתו האחר-רוגה כמורה בישיבה תובטח לילדים ה-צמאים.

המסיבה

של

סילבי

כפיאה בלונדית ובמחשף ענק, אותו כיסתה במעיל אלגנטי, קיבלה **סילבי קשת** את אורחיה במסיבת-קוקטייל רגל הופעת סיפרה, כשלידה **צילה מנוסי**, בעלת עיטורי הספר. היו שם הרמטכ"ל, **חיים בר-לב**, וח"כ **שמעון פרס**, וה-שגריר השוודי, ועוד שורה ארוכה של אישים. משהבחינה סילבי בכבטים הנשל-חים לעבר מחשפה, אמרה: "רציתי להס-רין את ההשמצה שאני נבלה חסרת-לב." אחד שהוזמן, אך לא בא, היה הסופר **ש"י עגנון**. כנציגו האישי הוא שלח את בנו, **חמרד**. ● כשעה אחרי המסיבה של סילבי, התקיימה מסיבת-קוקטייל נוס-פת ברמת-גן, בבית השגריר הבריטי **מייקל הארד**, שנפרד מן הציבור עם סיום תקופת כהונתו בארץ. היו שם ה-רמטכ"ל, **חיים בר-לב**, וח"כ **שמעון פרס**, והשגריר השוודי, ושורה ארוכה של אי-שים. אולם הארו, העובר לארגנטינה, ה-פאר בדבר אחד בלבד: "זוהי המסיבה ה-דיפלומטית הראשונה שבה מופיע טאליקני-כהנתו היתה, כמובן, **אלוף ישראל פל**.

● בדרך כלל מופיעות הקאריקטורות של **זאב (פרנק)** מול העמוד של סיל-בי קשת במוסף הארץ. לכן היה זה אך צודק שיומיים אחרי המסיבה של סילבי התקיים הפתיחה החגיגית של תערוכת ה-קאריקטורות שלו. רוב הקאריקטורות שלו הופיעו שם בחיים, כדי להתפעל מ-עצמו על הקיר. ● הכל תוכנן בסדר צב-אי. גם האם וגם הבן השתתפו במיבצע: הסעת חיילים בחג הפסח. האם: **שולמית גרוצקי**, אלמתו של **לירק גרוצקי**

פראר, ארנה ברגר ואמיליטה גדיקורצ'י

בוורלי מופיעה כיום במיקדש האופרה — הלה סקאלה של מילאנו, אחרי שכבשה בזה-האחר-זה את בתי האופרה בדרום-אמריקה, וינה וגרמניה. בשנה הבאה היא תחיה הפרימדונה של להקת האופרה ה-מלכותית של לונדון ותופיע בקיבוט גאורדי.

בלה סילברנו עושה קאריירה

בן ובת. הבת נולדה חרשת ואילו הבן נולד מפגר בצורה בלתי ניתנת לריפוי. לאחר טראגדיה זו חזרה בוורלי לבימת האופרה, הפכה לאישיות בימתית חדשה, שכל המבקרים נומרים עליה את ההלל-השבוע, כשוכתה בוורלי סילס לפירסום עולמי בעיקבות הופעתה בלה-סקאלה של מילאנו, נודע גם מוצאה. בוורלי היא בת למהגרים יהודים מרוסיה, שנולדה בברוק-לין ונדלה בשם בלה סילברמן.

כיום היא מקבלת 5000 דולאר להופעה יחידה שלה. אמרה השבוע בלה-בוורלי: "עברו עלי שנים בהם איש לא הופץ בי, אפילו לא כדי לשיר בבר-מיצוה. עכשיו הפתחי פיתאום לחיפושית של עולם ה-אופרה".

וכאשר קמה כל תיזמורת הלה-סקאלה על רגליה לכבודה, התנצלה בלה-בוורלי ואמ-רה: "זה בטח מפני שהאיטלקים אוהבים נשים גדולות, מפני שחזות גדולים וישרבים גדולים".

בוורלי סילס פירסום עולמי

היא עשתה את דרכה לצמרת תוך שני-תיים. עד אז היה שמה ידוע רק לאנשי האופרה העירונית של ניו-יורק. היום נח-שבת **בוורלי סילס** לזמרת הסופראן הטובה ביותר של אמריקה, ושמה מוזכר בנשימה אחת עם שמותיהן של גדולות זמרות הסופראן בכל הדורות: **ג'רלדין**